

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Proteus ofte Minne-beelden verandert in Sinne-beelden

Cats, Jacob

Rotterdam, 1627

Quod crudum idem et pertinax

urn:nbn:de:bsz:31-101049

Feram avem cauea inclusam non opus est ut aliquis abigat, vel exire compellat, sed simulatq; cauea aperta est, statim in liberiore campum avolat. Corporis ergastulo inclusi sumus miseri mortales, parum & apertum aërem, in morte, nobis recludit Deus: quid stamus? nunquid, cum nauum exigitur, signum est nos in portu esse? Solem oriri quotidie & occidere videmus, nec turbamur, quia assuevimus, & natura hunc ordinem scimus. Quidni idem de vita ac morte iudicamus? Quid uspiam delectabilius quam animo securo, vel cum Simeone dicere posse, nunc dimitte seruum tuum Domine: vel cum Paulo; cupio dissolvi, & esse cum Christo? Tadio vita tamen mortem optare, quia vel aduersa corporis vel animi patimur, nec animosum foret, nec commendabile. Timidus aquè habendus est, & qui mori non vult, cum opus est, & qui vult, cum non oportet, ait Ioseph. Agedum ergo mi Christiane, nec tantus sit dolor, qui in mortem te impellat ante tempus moriendi, nec tanta voluptas, que te detineat, cum est tempus moriendi. Non eripitur hac vita, sed interruptitur, ut meliori reddatur; non consumitur, sed mittitur ad certiora spiritus.

TIs onnoodich eenen wilden voghel, die in een hutte opghesloten is, uyt de selve wech te dryven: want, de hutte maer open zijnde, sal van selfs ghenoech wech vlieghe. Wy menschen zijn in dit lichaem, als in een muete, ghevanckelijck henen gheset: Godt heeft ons de doot, als tot een ontslyter van desen kecker, toebereydet. Wat schricken wy, als den verlosser tot ons komt: het afeychen van veerschiet, is dat niet een teycken dat wy ontrent die haven zijn, daer wy henen poochden? wy sien de Sonne dach aen dach rijfen en ondergaen, sonder dat sulcx ons eens verschricke. en waerom dat? overmits dat wy weten dat sulcx den ghemeenen loop der natueren is. Waerom en oordeelen wy mede soo niet, van ons leven en sterven? daer en is (mijns oordeels) niet heuchelijcker als, met vollen mont en met een bereyt ghemoet, te moghen segghen of met den ouden Simeon, nu laet Heere uwen knecht henen gaen in vrede: ofte met Paulo, ick wensche ontbonden te zijn, om met Christo te wesen. Door verdriet nochtans des levens, ofte om teghenspoet, 'tzy dan inden lichaem ofte ghemoede, en waert noch kloeckmoedelijck, noch prijelijck om de doot te wenschen. Hy is even vreesachtich en den ghenen die schroomt te sterven, als hy sterven moet, en den ghenen die sterven wil, als hy niet en moet. Wel aen dan, wie ghy zijt, ghy Christelijck ghemoet, laeter gheen weedom zijn, die u ter doot dringhe, eer het tijdt is, laeter gheen wellust wesen die u voor de doot doe eefelen, wanneer uwe tijdt ghekomen is.

Ons lichaem wert ons ghenomen, om een beter te gheven. Onsen gheest wert niet uytgheblust, maer herstelt.

SENECA EPIST. 26.

Quis exitus melior quam in finem suum naturâ solvente dilabi? lenis hac via est, subduci.

jam corrupta, qua non est fugienda, sed potius amplectenda: ut fiat voluntarium, quod futurum est necessarium.

CHRYS. SVPER MATH. IO. **M**ors, munus necessarium est natura

offeramus Deo pro munere, quod pro debito teneamur reddere.